No 3-6. 6e Jaargang. MAART-JUNI 1917.

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

'n Woord vooraf.

Van meerdere kanten werd ons gevraagd of 't „Natuurhistorisch Genootschap in Limburg" is „ingedommeld".

Reden dier vraag was: 't niet verschijnen, gedurende meerdere maanden al, van 't Maandblad.

Van „ingedommeld zijn" is gelukkig geen kwestie.

Maar, 't Genootschap heeft, net zoo goed als haast alle vereenigingen, moeten ondervinden, dat we nog altijd oorlog hebben.

Die oorlog heeft de prijzen van alles en nog wat zóódanig in de hoogte gedreven, dat ook 'n geregelde uitgave van 't Maandblad ietwat te kostbaar werd.

We meenden ze daarom eenvoudig te mogen staken, totdat de Vereenigingskas in beteren doen zou zijn.

Van den Penningmeester krijgen we thans bericht, dat dit 't geval is.

't Maandblad zal derhalve weer als voorheen elke maand uitkomen.

't Hoopt 'n welkome gast te zijn bij de leden en houdt zich voor bijdragen van hun kant warm aanbevolen.

DE REDACTIE.

Ons Museum.

Met algemeene stemmen heeft de Gemeenteraad van Maastricht, in de zitting van 11 Juni ll. besloten in te gaan op onze voorstellen betreffende 't Museum.

Maastricht neemt derhalve de verzamelingen en bibliotheek van 't Nat.-Hist. Genootschap over en zal 'n conservator aanstellen en bezoldigen.

Eindelijk dus bestaat er gegronde hoop, dat Limburg binnen afzienbaren tijd de inrichting rijker gaat worden, welke 't feitelijk reeds lang had moeten bezitten.

In den loop der maand Juli nog heeft waarschijnlijk de aanstelling van den Conservator plaats.

Mogen we reeds van nu af aan 't Museum aanbevelen in de welwillendheid onzer leden?.....

Hun op 't hart drukken, dat ze ieder Natuurhistorisch voorwerp, 'twelk ze voor 't Museum geschikt achten, naar Maastricht sturen?....

Veel van wat tot nu toe op dit gebied, jammer genoeg, verloren ging, zal dan bewaard blijven.

En ons Museum zal, na verloop van ettelijke jaren, 'n provinciale bezienswaardigheid blijken, zooals er in heel 't land geen enkel ander gewest eene bezit.

HET BESTUUR.

Vogelbescherming.

Hout perperduur! Gevolg.... k a p-m a n i e! Want als men ziet, wat er alzoo van boomen en boompjes geveld wordt, dan moet men werkelijk vreezen, dat er een onzinnige uitroeiing van opgaande boomen zal plaats hebben, tenminste als door tijdsomstandigheden of van overheidswege geen paal en perk gaat gesteld worden.

Veel natuurschoon is door die geldzucht reeds verloren gegaan en nog meer vernietiging zal er komen. 't Is jammer, doodjammer.

Maar het afkappen der hooge boomen betreuren om der wille van den vogelstand, zooals onlangs een correspondent in een Limburgsch blad deed, gaat toch wat te ver. Bescherming onzer gevederde, lieve zangers, is onze plicht en die er iets toe bijdraagt om den kleinen, zangerigen vogelstand te beschermen en te vermeerderen, dien moeten we als een goeden vriend in eere houden.

Gaan we eens na wat er al zoo nestelt in die hooge canadassen, populieren, esschen, eiken, beuken, iepen, enz., dan zijn het precies de slechtste vrienden van Gods gevederde lofverkondigers, die daar hun broedplaats zoeken. — Kraaien en eksters, kuikendieven bij uitnemendheid, en die dus ook een klein zangertje wel niet zullen versmaden, bouwen er hun nesten.

Van natuur-vrienden heb ik wel eens gehoord, dat de kleine vogelstand, in de laatste jaren, erg afneemt en dit schreef de man toe aan het gedwongen inleveren der vuurwapenen, omdat hierdoor de boer en buitenman de eksters en kraaien bij zijn tuin niet meer kon belagen en dooden.

Wordt dit soort vogelstand door het uitroeien der hooge boomen beperkt en verjaagd, dan wordt er onbewust dus een goed doel mee bereikt! W.

* * *

HEERLEN, Maart 1917.

Geachte Redactie,

Mijn vriend A. de Wever zwaait mij in het Februari-nummer van het Maandblad onverdienden lof toe.

Ik heb aan niemand afstand gedaan van een deel van het Streeperbosch, om de eenvoudige reden, dat 't mij niet toebehoort en ik er dus niet over beschikken kan.

Dit neemt niet weg, dat ik van ganscher harte hoop — en wat ik daartoe kan bijdragen zal ik niet achterwege laten — dat bedoeld boschje nog langen tijd ongerept moge blijven.

Uw dw.

A. HAEX.